

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 26 czerwca 2024 r. w sprawie T-789/
22, PB / SRB, wniesione w dniu 5 września 2024 r. przez PB**

(Sprawa C-582/24 P)

(C/2025/375)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: PB (przedstawiciel: N. de Montigny, avocate)

Druga strona postępowania: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uwzględnienie odwołania i uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 26 czerwca 2024 r. (T-789/22, ECLI:EU:T:2024:426);
- rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, w tym – co powinien być uczynić Sąd:
 - stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 15 lutego 2022 r.;
 - stosownie do potrzeby – stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 6 września 2022 r. o oddaleniu zażalenia;
 - zasądzenie od drugiej strony postępowania odwoławczego odszkodowania w kwocie 50 000 EUR na rzecz wnoszącego odwołanie.
- obciążenie drugiej strony postępowania odwoławczego kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w ramach niniejszego postępowania oraz postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, wnoszący odwołanie podnosi naruszenie zasad przejrzystości i bezstronności, a także twierdzi, że Sąd naruszył szereg mających zastosowanie pojęć prawnych i przepisów rozporządzeń. Zdaniem wnoszącego odwołanie Sąd pomylił i błędnie zastosował zasady wyrażone w art. 43, 49, 50, 53, 55 i 56 rozporządzenia (UE) nr 806/2014⁽¹⁾, co wpłynęło na jego rozumowanie dotyczące braku jakiegokolwiek związku hierarchicznego pomiędzy zainteresowaną osobą a personelem SRB i wynikającej z niego obiektywnej stronniczości, czy też dotyczące istnienia indywidualnego środka ochronnego, decyzji stanowiącej podstawę tabeli OUZU lub indywidualnej decyzji dotyczącej wnoszącego odwołanie.

Ponadto Sąd miał błędnie odwrócić ciężar dowodu co do obiektywizmu i zasadności podnoszonych przez wnoszącego odwołanie obaw uzasadniających istnienie dostatecznej obiektywnej stronniczości. W przekonaniu wnoszącego odwołanie Sąd, przeinaczając informacje zawarte w aktach sprawy i orzekając *ultra petita*, przyjął, że zaznajomienie kierowniczkę wydziału ds. zgodności z treścią skargi wnoszącego odwołanie było jego udziałem. Sąd miał również dokonać nieprawidłowej oceny zakresu obowiązku przejrzystości spoczywającego na administracji.

Wnoszący odwołanie twierdzi także, że Sąd odrzucił istnienie wszelkich uchybień po stronie administracji w sposób błędny i bez uwzględnienia jego argumentów dotyczących naruszenia obowiązków dyskrecji, minimalizacji, ostrożności, dobrej administracji i poufności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (UE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

Sąd miał również naruszyć rozporządzenie (UE) 2018/1725 ⁽²⁾ poprzez odrzucenie argumentacji wnoszącego odwołanie dotyczącej naruszenia poufności jego skargi, polegającego w szczególności na ujawnieniu bez zezwolenia jego danych osobowych bardzo szerokiemu gronu interlokutorów i przyjęcie, że SRB słusznie wskazywała, że wnoszący odwołanie nie wniósł wcześniej skargi do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych (EIOD) w sytuacji, gdy art. 63 i 68 rozporządzenia nie przewidują obowiązku wniesienia skargi do EIOD, kiedy naruszenie zostało uznane przez inspektora SRB. Sąd zawęził zatem błędnie zakres naruszenia obowiązku zachowania poufności do naruszenia danych osobowych.

Sąd miał zastosować te same ogólne oceny w odniesieniu do rzekomo adekwatnej reakcji administracji w rozpatrywanym przypadku, natomiast nie uwzględnił oceny i zakresu obowiązków spoczywających na administracji w sytuacji otrzymania skargi na mobbing, przy czym obowiązki te należy oceniać konkretnie na podstawie okoliczności rozpatrywanego przypadku. Takie postępowanie wykluczające wszelką indywidualną ocenę rozpatrywanego przypadku narusza zatem zasadę niedyskryminacji, znajdującą uściślenie w art. 24 rozporządzenia 2018/1725 zobowiązującym do przeprowadzenia indywidualnej analizy każdego przypadku wykazującego różnice w zakresie stanu faktycznego i prawnego.

Ponadto wnoszący odwołanie wskazuje, że Sąd wykluczył jakiegokolwiek naruszenie prawa do bycia wysłuchanym przez organ upoważniony do zawierania umów o pracę (OUZU) wyznaczony bez sprawdzenia, czy ów wyznaczony OUZU rzeczywiście przeanalizował uwagi przedstawione przez wnoszącego odwołanie, a w ten sposób Sąd naruszył zakres obowiązku wysłuchania i nie zbadał konkretnie sposobu przeprowadzenia procesu decyzyjnego.

Wreszcie Sąd niesłusznie i z naruszeniem pkt 4.2 i 4.3 decyzji SRB SRB/PS/2017/11 ⁽³⁾, a także z naruszeniem skuteczności gwarancji proceduralnych, jakich powinna udzielić administracja w ramach skargi na mobbing, przyjął, że SRB zapewniła wnoszącemu odwołanie gwarancje wystarczające, aby dać mu możliwość wykazania jego twierdzeń dzięki zeznaniom świadków.

Po drugie, wnoszący odwołanie podnosi naruszenie prawa przez Sąd w ramach analizy jego zarzutu służącego wykazaniu błędu w ocenie popełnionego przez administrację przy badaniu jego skargi i co do jej mocy dowodowej wystarczającej dla uzasadnienia wszczęcia dochodzenia administracyjnego. Sąd nie wziął pod uwagę kontekstu opisanego przez wnoszącego odwołanie, zwiększył ciężar dowodu spoczywającego na nim na etapie analizy przed dochodzeniem administracyjnym oraz ograniczył zakres obowiązku wspomagania ciężącego na administracji w kontekście tak delikatnym, jak skarga wniesiona na osobę posiadającą uprawnienia OUZU względem całego personelu SRB.

Po trzecie, w przekonaniu wnoszącego odwołanie Sąd błędnie oddalił w całości jego żądania odszkodowawcze ze względu na oddalenie żądań stwierdzenia nieważności, przy czym nie uwzględnił dalszego istnienia prawa do uzyskania odszkodowania z tytułu podniesionych przez niego niezgodności z prawem w zakresie procedury zastosowanej celem przyjęcia zaskarżonej decyzji, niedających jednak podstaw do stwierdzenia jej nieważności. Tym samym Sąd pominął rozstrzygnięcie w przedmiocie żądania odszkodowawczego wynikającego z naruszenia obowiązku zachowania poufności, przy czym SRB potwierdziła co najmniej jedno takie naruszenie, a drugie zostało wykazane w zawartych w aktach sprawy dokumentach procesowych.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018, L 295, s. 39).

⁽³⁾ Decyzja SRB SRB/PS/2017/11 z dnia 29 listopada 2017 r. w sprawie polityki SRB w dziedzinie ochrony godności osobistej oraz zapobiegania mobbingowi i molestowaniu seksualnemu.